

Amit Isten tisztává tett, azt te ne tartsd közönségesnek. (ApCsel 11,9)

S számunkra persze valószínűleg nem a zsidó étkezési előírások be(nem)tartásáról, csúszómászók és égi szárnyasok szigorú, minuciózus szelektálásáról szól mindez. De hányszor válogatunk mi is, nem kevésbé korlátolt önhittséggel? Hányszor véljük tudni, s nem csak tettekről, de emberekről, embercsoportokról: ahogy ők élnek (– az, hogy ők vannak?), az elfogadhatatlan, szármalmas, undorító, bűnös, értéktelen, túrhetetlen? Nemzetbiztonsági, népesedéspolitikai, köztisztasági és pláne – ezek eredeteként? eredőjeként? – erkölcsi szempontból.

Vannak becses és fontos, magasabb helyről származó szempontjaink, van hagyományunk, amely a világ káoszában – személyesen minket – eligazodni segít. De nem mellesleg az is benne van: nem nekünk kell a konkolyt kigyomlálni. (Pl. itt: Mt 13, 29-30)

„Ami van, annak szabad lennie” – mondaná a jezsuita Mustó Péter; azt Isten valamiért létrehozta, annak a létét valamiért most megengedi. Ami van, az ilyenformán, Isten rámondott igenje által, az Életben való osztozása révén akkor is jó, ha erkölcsi minőségében nem az. S ha eléggé belegyakoroljuk magunkat az Ő szemlélődő tekintetébe, idővel talán már annak sem fogunk előre örülni, hogy a végén, az aratáskor jól ég majd az a konkoly. Talán az is kiderül, mindannyiunknak ott az egész gabonaföld a hátán.

A vetési konkollyal egyébként bőr- és nyálkahártya-megbetegedéseket kezelnek, és jelenlétében a búza 20-50 százalékkal nagyobbra nő.

Kipke Ágnes, Budapest